

8. Бельский К. С. О функциях исполнительной власти / К. С. Бельский // Государство и право. – 1997. – № 3. – С. 14 – 21.
9. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч. для студ. юрид. спец. вищих навч. закл.: у 2 т. / Авер'янов В. Б., Андрійко О. Ф., Битяк Ю. П. та ін. – К.: Юридична думка, 2004. – Т. 1: Загальна частина – 2004. – 584 с.
10. Муніципальне право України: підруч. / В. Ф. Погорілко, О. Ф. Фрицький, М. О. Баймуратов та ін. За ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – 352 с.
11. Ямпольская Ц. А. Органы советского государственного управления в современный период / Ямпольская Ц. А. – М.: Юрид. лит., 1954. – 165 с.
12. Здир Я. А. Государственные инспекции в СССР / Я. А. Здир – М.: Юрид. лит., 1960. – 134 с.
13. Студеникина М. С. Государственные инспекции в СССР / М. С. Студеникина – М.: Юрид. лит., 1987. – 108 с.
14. Кичилюк Т. С. Державний контроль за використанням та охороною земель сільськогосподарського призначення: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Т. С. Кичилюк. – Київ, 2007. – 19 с.
15. Земельний кодекс України: науково-практичний коментар / Л. О. Бондар, А. П. Гетьман, В. Г. Гончаренко та ін. За заг. ред. В. В. Медведчука. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 656 с.

Василенко М. Д., ОНЮА

РЕЄСТРАЦІЯ ТА ЕКСПЕРТИЗА ПРОЕКТІВ ТЕХНОПАРКІВ В СВІТЛІ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

В работе проведен хозяйственно-правовой анализ относительно вопросов регистрации технопарков и их проектов, а также исследовано особенности проведения экспертизы самих проектов технопарков. Показано, что экспертиза и регистрация проектов технопарков является важным, но достаточно сложным процессом, который состоит из нескольких частей, и направленный на подтверждение инновационного содержания проекта, а также достоверности и возможности его выполнения. В настоящее время действующая система рассмотрения и экспертизы проектов имеет практически запретительный характер и должна быть упрощена.

Economic and legal analysis concerning the issues of technological parks' and their projects' registration and their essential features was made, and peculiarities of the expertise of technological parks' projects were also studied. Thus, projects examination and registration of technological parks is an important and also a very difficult process that consists of several stages directed in support of innovative maintenance of a project, it's authenticity and possibility of its implementation. Presently, the operating system of consideration and examination of projects has practically prohibitive nature and must be a subject to simplification.

Від розвитку інноваційної сфери залежить положення країни в міжнародній системі розподілу праці, а реалізація інноваційно-технологічного потенціалу визначає її місце (див. [1, 2]). Саме інноваційна діяльність є тою сферою, що потребує адміністративного і господарського правового супроводження з боку держави для вирішення її проблем сьогодення [3, 4]. Разом з відсутністю м'якого господарсько-правового регулювання, значної державної фінансової допомоги та необхідного пільгового режиму інноваційної діяльності гальмом у становленні технопарків є ще досить нерозвинена законодавча і нормативна база з питань щодо пільг та оподаткування технопарків. Останні мають бути центрами інноваційної діяльності, що конкретизовано в законодавчому порядку. Робіт юридичного характеру, присвячених дослідженню діяльності технопарків в спеціальному режимі, який прописано Законом "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків" (остання редакція) [5] небагато. Так, ще до прийняття останньої редакції Закону [5] у роботі О. Зельдіної [6] йдеться про правові проблеми функціонування спеціального режиму на території технопарків, коли відомо, що технопарки в Україні не мають власної території, а спеціальний режим розповсюджується тільки на інноваційні проекти технопарків. Виконавцем інноваційного проекту може бути юридична особа в межах всієї України. В роботах О. Сімсон [7] та М. Василенка [8] при обговоренні діяльності технопарків вже враховані зміни до Закону, що були внесені в 2006 році. О. Буткевич та А. Храбров [9] відзначають, що за законодавством України технопарки мають розглядатися як спеціальні економічні зони. Однак вони не мають усіх ознак таких зон, оскільки в основу їх створення покладено територіальну концепцію. Автори [9] роблять висновок, що технопарки не є економічними зонами України. Ю. Атаманова в монографії [10, с. 329] в параграфі, присвяченому технопаркам

вважає, що існує недосконалість обраної форми моделі функціонування технопарків, і вона потребує доопрацювання. Однак, після внесення змін в 2006 році труднощі виникають на усіх етапах діяльності технопарків. До цього таких сильних збоїв у діяльності технопарків не було. При цьому сьогодні діяльність технопарків практично зведена до нуля і мова може йти по великому рахунку тільки про відродження в Україні технопаркової діяльності. Фактично в країні перервано природний хід безперервної розробки й затвердження інноваційних проектів технопарків. Деякі технопарки, які прописані в преамбулі Закону досі не отримали свідоцтва про реєстрацію технопарку через складні бюрократичні перешкоди і неможливість спокійно працювати в майбутньому. Видача свідоцтв визначеним за законодавством технопаркам є обов'язковою і мала відбуватися автоматично, бо технопарки вже проходили відповідну складну процедуру у Верховній Раді при включенні їх до базового Закону.

Метою роботи є проведення господарсько-правового аналізу щодо питань реєстрації технопарків та їх проектів, а також дослідження особливостей проведення експертизи самих проектів технопарків.

Як відомо, в Україні технопарки не мають власної території – вони є “віртуальними” [4]. В умовах сучасної України так склалося, що під спеціальний режим господарської діяльності підпадають не самі технопарки, а лише інноваційні проекти технопарків, які пройшли державну експертизу та реєстрацію. І це дійсно принциповий момент, який не є відображеним в ГК України, а прописаний в чинному Законі “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків”.

Обговорюючи питання державної реєстрації технопарків, слід зазначити, що в преамбулі вказаного вище Закону є перелік усіх шістнадцяти технопарків, на які законодавчо розповсюджується спеціальний режим діяльності. Однак ті складнощі, з якими йде отримання свідоцтв про реєстрацію технопарків свідчать про важливий правовий нігілізм з боку владних виконавців Закону, які реально впливають на процес державної експертизи, реєстрації та видачі свідоцтв про державну реєстрацію проектів. А це важливий момент, без якого у спеціального режимі не може бути ніякої діяльності. Так, у спеціальному режимі господарювання можуть бути тільки проекти зареєстрованих технопарків, які після державної реєстрації технопарку мають проходити відбір і складний про-

пес відповідної державної експертизи і реєстрації проектів. Саме держава підтримує прискіпливий підбір проектів технопарків, бо останні претендують на реєстрацію проектів як інноваційних проектів таких парків і відповідні пільги. Тому невід'ємною складовою частиною відбору проектів є саме державна експертиза. Це цілком виправдано у разі, коли проекти, які прийнято до виконання, мають серйозні фінансові преференції. Державна експертиза інноваційних проектів передбачена ст. 330 ГК України, де в п. 1 прописано, що інноваційні проекти, що інвестуються за рахунок Державного бюджету України або місцевих бюджетів, а також проекти, замовниками яких є органи державної влади або органи місцевого самоврядування, підлягають обов'язковій державній експертизі відповідно до законодавства. Інноваційні проекти, що інвестуються за рахунок інших джерел, підлягають обов'язковій державній експертизі відповідно до законодавства. Інноваційні проекти, що інвестуються за рахунок інших джерел, підлягають обов'язковій державній експертизі з питань додержання екологічних, містобудівних та санітарно-гігієнічних вимог. В цілому державна експертиза інноваційних проектів керується низкою законів України: Законами "Про інноваційну діяльність", "Про наукову і науково-технічну діяльність", "Про наукову і науково-технічну експертизу", "Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні", а також Законами "Про енергозбереження", "Про екологічну експертизу". Однак відомий Закон України "Про інноваційну діяльність" практично не діє, а Закон України "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків", що був прийнятий для створення та застосування конкурентоспроможної продукції та посилення впливу інноваційних чинників на структурну переорієнтацію господарства країни, в останні роки не є ефективним.

Згідно зі ст. 1 розділу 1 Закону "Про наукову і науково-технічну експертизу", наукова і науково-технічна експертиза – це діяльність, метою якої є дослідження, перевірка, аналіз та оцінка науково-технічного рівня об'єктів експертизи і підготовка обґрунтованих висновків для прийняття рішень щодо таких об'єктів [11].

Наукова і науково-технічна експертиза у сфері науково-технічних розробок та дослідно-конструкторських робіт, фундаментальних і прикладних досліджень, у тому числі на стадії їх практичного застосування (впровадження, використання, наслідки використання тощо) проводиться науково-дослідними організа-

ціями та установами, вищими навчальними закладами, іншими організаціями та окремими юридичними і фізичними особами, які акредитовані на цей вид діяльності. Ст. 2 розділу 1 цього Закону визначає основні завдання експертизи: “Основними завданнями наукової і науково-технічної експертизи є: об’єктивне, комплексне дослідження об’єктів експертизи; перевірка відповідності об’єктів експертизи вимогам і нормам чинного законодавства; оцінка відповідності об’єктів експертизи сучасному рівню наукових і технічних знань, тенденціям науково-технічного прогресу, принципам державної науково-технічної політики, вимогам екологічної безпеки, економічної доцільності; аналіз рівня використання науково-технічного потенціалу, оцінка результативності науково-дослідних робіт і дослідно-конструкторських розробок; прогнозування науково-технічних, соціально-економічних і екологічних наслідків реалізації чи діяльності об’єкта експертизи; підготовка науково обґрунтованих експертних висновків”. За ст. 5 того ж Закону щодо об’єктів наукової та науково-технічної експертизи така експертиза проводиться на ефективність інноваційних проєктів; не стосується також інших об’єктів наукової і науково-технічної діяльності, щодо яких виникає потреба у проведенні експертизи, отриманні науково обґрунтованих експертних висновків. У ст. 13 Закону законодавець закріпив положення, що об’єкти наукової і науково-технічної експертизи можуть передаватися на попередню, первинну, повторну, додаткову, контрольну наукову і науково-технічну експертизи. Характерними особливостями попередньої та первинної експертиз мають бути: попередньої – проведення експертизи на підставі узагальненого документа; первинної – проведення експертизи на підставі узагальненого документа та на підставі проєктного документа. У розділі 3 ретельно визначені права та обов’язки суб’єктів наукової і науково-технічної експертизи, – його статті спрямовані на об’єктивність експертизи.

В зв’язку з тим, що інноваційна діяльність передбачає отримання інноваційного продукту та інноваційної продукції, а також її реалізацію на ринку згідно з діючими законодавчими та іншими нормативно-правовими документами, структура експертної діяльності повинна включати підтвердження достовірності та ряд інших адміністративно-кадрових заходів. Експертизу технопарків і їх проєктів проводить Державне підприємство “Український державний центр науково-технічної та інноваційної експертизи”. Згідно із Законом “Про наукову і науково-технічну

експертизу” (Розд. 6, ст. 31) проведення державної наукової і науково-технічної експертизи проводиться за рахунок державного бюджету, позабюджетних коштів або коштів замовника. Що стосується технопарків, то експертиза проводиться тільки за рахунок коштів замовника. Розмір цих коштів встановлює виконавець. Вона є не об’єктивною, бо залежить від того які гроші платити виконавець, і тільки. Практика країн-членів ЄС свідчить, що експертиза має проводитися тільки за рахунок державного бюджету. Тоді вона є реально об’єктивною. В зв’язку з цим пропонується проводити вказані експертизи виключно за рахунок державного бюджету.

Постанова Кабінету Міністрів України “Деякі питання організації діяльності технологічних парків” [12], де йдеться про конкретні питання: прописано порядок державної реєстрації технопарків і порядок реєстрації та експертизи проєктів, прийнята на виконання Закону “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків”, обмежує дію Закону. В зв’язку з цим, розглянемо цю постанову детальніше.

Проєкт готується за формою, затвердженою МОН, за погодженням з Мінекономіки, Мінфіном, Мінпромполітики, Державною податковою адміністрацією та Держмитслужбою. Державна реєстрація проєкту здійснюється МОН за поданням Національної академії наук при наявності підготовлених технопарком: заяви згідно з додатком 1; проєкту, підписаного керівниками керівного органу парку, учасниками технопарку та/або спільного підприємства – для технопарку – групи юридичних осіб. Технопарк несе відповідальність за достовірність інформації, що міститься в підготовлених ним документах.

МОН реєструє подані документи, проводить перевірку відповідності документів вимогам пункту 3 цього Порядку, здійснює державну наукову та науково-технічну експертизу, передає їх на розгляд Мінекономіки, Мінфіну, Мінпромполітики, Державної податкової адміністрації та у разі потреби інших центральних органів виконавчої влади. Однак процедура експертизи більше схожа на таку, що носить заборонний характер. І хоча, вона здійснюється МОН відповідно до Закону України “Про наукову та науково-технічну експертизу”, який визначає правові, організаційні і фінансові основи експертної діяльності в науково-технічній сфері, а також загальні основи і принципи регулювання суспільних відносин у галузі організації та проведення наукової та науково-

технічної експертизи з метою забезпечення наукового обґрунтування структури і змісту пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, наукових, науково-технічних, соціально-економічних, екологічних програм і проектів, визначення напрямів науково-технічної діяльності, аналізу та оцінки ефективності використання науково-технічного потенціалу, результатів досліджень, на наш погляд, вона має бути спрощеною. Експертиза проводиться на замовлення виконавця проекту. Строк експертизи не може перевищувати 30 днів з моменту реєстрації МОН документів. Враховуючи дискусійний характер процедури експертизи, розглянемо її детальніше.

За дорученням МОН уповноважена експертна організація оформляє за результатами експертизи висновок, який затверджується наказом МОН. У разі невідповідності поданих Національною академією наук документів вимогам, визначеним у пункті 3 цього Порядку, МОН повертає їх протягом п'яти робочих днів з моменту реєстрації Національної академії наук з обґрунтуванням причини. Центральні органи виконавчої влади розглядають документи з урахуванням критеріїв, визначених МОН, і не пізніше ніж через 20 днів з моменту їх надходження подають МОН висновки щодо реєстрації проекту.

На підставі позитивних висновків МОН протягом 10 робочих днів з моменту їх надходження приймає рішення про державну реєстрацію проекту, згідно з яким вносить проект до державного реєстру, що ведеться у спеціальному журналі, і видає керівникові технопарку або його керівному органу (уповноваженій керівником особі) свідоцтво про державну реєстрацію проекту за формою згідно з відповідним додатком, що фіксується у спеціальному журналі за підписом особи, яка видала, і особи, яка одержала свідоцтво.

Таким чином, свідоцтво, як вже відзначалося, видається на строк реалізації проекту, але не більш як на п'ять років. Після закінчення визначеного строку державна реєстрація і відповідний запис у державному реєстрі скасовуються за рішенням МОН. Про скасування державної реєстрації проекту МОН повідомляє у триденний строк з моменту прийняття рішення керівнику технопарку, виконавця проекту, Мінфін та орган державної податкової служби, а у разі коли скасовано державну реєстрацію проекту, яким передбачено номенклатуру ввезення, Держмитслужбі.

Саме свідоцтво (тільки на конкретний проект) є підставою для запровадження спеціального режиму інноваційної діяль-

ності відповідно до вимог Закону України “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків” та відкриття спеціальних рахунків.

В цій Постанові прописано, що цільові субсидії, передбачені Законом України “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків”, надаються технологічному парку та виконавцю проекту починаючи з дня державної реєстрації проекту та відкриття спеціального рахунка в територіальному органі Державного казначейства відповідно до його Наказу № 221 від 2 грудня 2002 р. для зарахування сум податку на прибуток підприємств, одержуваного виключно від реалізації проекту, за умови подання виконавцем проекту до органу державної податкової служби за його місцезнаходженням і до органу митного контролю нотаріально засвідченої копії свідоцтва про державну реєстрацію проекту, копії проекту та номенклатури ввезення.

У разі надходження до МОН негативного висновку, оформленого за результатами експертизи, або висловлення центральними органами виконавчої влади зауважень до проекту, що розглядається, МОН приймає рішення про вмотивовану відмову в державній реєстрації проекту та у триденний строк повертає Національній академії наук документи з обґрунтуванням причини.

Національна академія наук разом з технопарком, у реєстрації проекту якого відмовлено, мають право після доопрацювання документів повторно подати їх на розгляд МОН. Однак кваліфікація експертів НАН України є вищою, ніж МОН України. Про це свідчить той факт, що за українським законодавством всі бюджетні теми МОН України передаються на експертизу в НАН України. Таким чином, відбувається суттєве протиріччя, яке законодавчо може бути усунуто в любий бік, але все одно потребує усунення.

МОН реєструє документи відповідно до Порядку реєстрації та експертизи проектів, встановленого постановою Кабінету Міністрів України “Деякі питання організації діяльності технологічних парків” (п. 3, 4) та передає їх на розгляд центральних органів виконавчої влади, які висловили зауваження. Строк розгляду документів не може перевищувати 20 днів з моменту їх надходження. У разі повторного надходження зауважень від центральних органів виконавчої влади МОН може внести у триденний строк подані технопарком документи на розгляд Комісії з організації діяльності технопарків та інноваційних структур інших типів, утвореної Постановою Кабінету Міністрів України № 961 від 9 серпня 2001 р. [13, 14].

Комісія за участю представників центральних органів виконавчої влади, що висловили зауваження, розглядає подані МОН документи у 20-денний строк з моменту їх надходження та надає МОН рекомендації щодо врегулювання розбіжностей стосовно доцільності державної реєстрації проекту. З урахуванням рекомендацій Комісії МОН приймає у триденний строк рішення щодо державної реєстрації проекту або повертає документи Національній академії наук з обґрунтуванням причин. Національна академія наук разом з технопарком мають право після доопрацювання проекту подати його на розгляд МОН.

Якщо зауваження враховано повністю, МОН здійснює державну реєстрацію проекту згідно з пунктом 7 вказаного Порядку, що обговорюється. Рішення про державну реєстрацію або відмову у реєстрації проекту МОН приймає у строк, який не може перевищувати 90 днів з дати реєстрації документів, зазначених у пункті 3 Порядку.

Технопарк може ініціювати внесення змін до зареєстрованого МОН проекту. Зміни розглядаються МОН за поданням Національної академії наук і схвалюються за погодженням з Мінекономіки та Держмитслужби, у разі зміни коду УКТЗЕД устаткування, обладнання, комплектувальних виробів і матеріалів, включених до номенклатури ввезення; зміни вартості товару у зв'язку з коливанням курсу валюти; скорочення номенклатури ввезення. Зміни, не передбачені відповідним пунктом в Порядку, розглядаються в іншому порядку.

Скасування державної реєстрації проекту та запису у державному реєстрі до закінчення строку дії свідоцтва здійснюється на підставі рішення МОН, прийнятого: з ініціативи технопарку або у разі встановлення за результатами проведеної МОН, іншим уповноваженим органом перевірки факту порушення виконавцем проекту вимог законодавства або недодержання умов реалізації проекту.

Однак суттєвим протиріччям залишається те, що спеціальний режим надається не інноваційній діяльності технопарку та виконавцям проектів в цілому, а лише конкретним інноваційним проектам, що пройшли експертизу і на які отримано свідоцтва про державну реєстрацію. Таким чином, обговорюючи спеціальний режим діяльності технопарків, мається на увазі спеціальний режим конкретного проекту, що пройшов експертизу, затверджений у встановленому порядку, зареєстрований і одержав свідоцтво про

реєстрацію. В протиріччя з цим вступає те, що усі технопарки, законодавчо прийняті Верховною Радою України, про що свідчить Преамбула базового Закону.

Згідно зі змінами, які внесені Постановою Кабінету Міністрів України в Положення про Комісію з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів, затверджену відповідною Постановою Кабінету Міністрів України [13], Комісія є постійно діючим органом Кабінету Міністрів України, який утворюється з метою підвищення ефективності реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності, сприяння створенню ефективної інноваційної інфраструктури, діяльності інноваційних підприємств, надає рекомендації з питань, пов'язаних з реалізацією інноваційних та інвестиційних проєктів, розроблення і здійснення заходів, спрямованих на удосконалення нормативно-правової бази та економічних механізмів підтримки і стимулювання інноваційної діяльності. Комісія "сприяє запровадженню сучасних наукових і методичних засад формування та забезпечення ефективного функціонування інноваційних підприємств та інноваційної інфраструктури; готує рекомендації щодо державної реєстрації технопарків, затвердження пріоритетних напрямів їх діяльності, державної реєстрації проєктів технопарків і подальшої їх реалізації за результатами контролю та моніторингу; приймає рішення щодо державної реєстрації інноваційних проєктів" [14]. Однак не зрозуміло як на постійній основі працюють члени КОД, які є першими заступниками Центральних органів виконавчої влади і складають значну частину членів, які приймають рішення.

Таким чином, експертиза та реєстрація проєктів технопарків є важливим, але достатньо складним процесом, що складається з кількох ступенів, і спрямований на підтвердження інноваційного змісту проєкту та достовірності і можливості його виконання. Однак на підставі детального організаційного і господарсько-правового аналізу можна стверджувати, що нині діюча система розгляду й експертизи проєктів має практично заборонний характер і повинна підлягати спрощенню. Тому реєстрація нових технопарків, визначених законодавством України, триває роками і досі не завершилася, зводячи інноваційний запал українських вчених-інноваторів на негативну реакцію і створюючи заздалегідь песимістичний настрій суб'єктів інноваційної діяльності. За результатами діяльності роботу КОД неможливо назвати ефективною, вона може називатися антиінноваційною, бо за кіль-

кістю розглянутих, але надумано відхилених проектів, Україна є знаним лідером. Вважаємо, що з числа юристів замість податківців і митників членів КОД, мають бути залучені відомі спеціалісти з господарського права, з галузі, що включає інноваційну діяльність, і які добре знайомі з інноваційною тематикою (як правники), а також відомі вчені-інноватори замість деяких чиновників, які знають про інновації з декларативних негативних заяв і вказівок своїх керівників, котрі безвідповідально завели, в тому числі й інноваційну діяльність в Україні, в глухий кут.

Література:

1. Василенко М. Д. Деякі проблеми менеджменту в контексті інноваційної моделі розвитку України // Політичний менеджмент. – 2003. – № 1. – С. 59-67.
2. Василенко М. Д. Господарсько-правовий досвід ЄС в інноваційному розвитку: створення технопарків (технополісів) // Науковий вісник Чернівецького університету. – Правознавство. – 2008. – Вип. 461. – С. 57-62.
3. Василенко М. Д. Адміністративно-правовий аналіз розвитку інноваційних процесів в державі: технопарки та технополіси // Актуальні проблеми політики. зб. наук. праць. Одеса: Фенікс. – 2007. – Вип. 31. – С. 167-174.
4. Василенко М. Д. Реалізація інноваційного законодавства: деякі українські реалії в контексті створення ефективної правової бази // Науковий вісник Чернівецького університету. – Правознавство. – 2008. – Вип. 435. – С. 66-70.
5. Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» (зі змінами) від 12 січ. 2006 р. № 3333-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 22. – Ст. 182.
6. Зельдіна О. Р. Правове регулювання інноваційної діяльності в умовах технопарків України: окремі проблеми / О. Р. Зельдіна // Право України. – 2004. – № 12. – С. 54 – 58.
7. Симсон О. Новая редакция закона о технопарках: проблемы и перспективы // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 5. – С. 11-16.
8. Василенко М. Д. Генезис адміністративно-правового супроводження інноваційної діяльності в Україні: технологічні та наукові парки // Науковий вісник Чернівецького університету. – Правознавство. – 2006. – Вип. 365. – С. 64-69.
9. Буткевич О. В., Храбров А. О. Особливості функціонування технологічних парків // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2007. – № 3 (65). – С. 65-73.

10. Атаманова Ю. Є. Господарсько-правове забезпечення інноваційного політики держави: Монографія / Ю. Є. Атаманова. – Х.: Вид-во: ФІНН, 2008. – 424 с.
11. Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу» від 10 лют. 1995 р. № 51/95-ВР (в ред. Закону від 11 лип. 2001 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 9. – Ст. 56.
12. Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання організації діяльності технологічних парків» від 29 листопада 2006 р. № 1657 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 48. – Ст. 3199.
13. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Комісію з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів» від 06 серп. 2003 р. № 1219 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 32. – Ст. 1706.
14. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проєктів і ведення Державного реєстру інноваційних проєктів» від 17 верес. 2003 р. № 1474 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 38. – Ст. 2031.

Чорненький В. В., ЛДУВС

ЗАВДАННЯ І ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ ПОДАТКОВОЇ МІЛІЦІЇ В СФЕРІ ЗДІЙСНЕННЯ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ

В статті определено поняття податкового контролю. Проанализированы задачи и полномочия налоговой милиции, в том числе в контексте осуществления ее органами налогового контроля. Проведен анализ экономических результатов деятельности органов налоговой милиции в рамках осуществления налогового контроля.

The concept of tax control is defined in the article. Tasks and plenary powers of tax militia are analyzed, including in the context of realization by its organs of tax control. The analysis of economic results of activity of tax militia organs within the framework of tax control realization is conducted.

Податкові надходження є основним джерелом формування державного бюджету будь-якої країни загалом та України зокрема. Тому питання нормального, задовільного функціонування держави та її всіх органів значною мірою залежить від належного здійснення податкової політики. Згідно з Лімською декларацією керівних принципів контролю, прийнятою IX Конгресом